

altsaa i Genhold til, at Finansudvalget oprindelig har foreslaaet den højtærede Marineminister at gaa den Vej, og at Nødvendigheden nu fører til, at man faar en tredje Lov, hvorved der affædiges en Del Lodser. Forhaabentlig vil dette føre til, at man nu i en Aarrække maatte kunne blive staaende ved dette. Jeg skal med disse faa Bemærkninger tillade mig at anbefale Forslaget med de under Nr. 1 og 2 stillede Vendinger.

M. Klausen: Jeg har ikke kunnet følge Udvalgets Flertal i dets Indstilling vedrørende dette Spørgsmaal, der jo stadig vender tilbage til Rigsdagen, og som Rigsdagen har bekræftet sig med talrige Gange i de senere Aar. Saaledes var Forslaget for i 1883—84 og igen i 1890, da der blev affædiget 11 faste Lodser i Helsingør. I 1893 kom Spørgsmaalet igen frem, og da blev der affædiget 11 faste Lodser i Dragør. Desuagtet maatte vi baade i 1893—94 og 1894—95 alligevel yde Statsstilbud til Lodserierne. Erfaringen har altsaa vist, at den Vej, vi her ere staaede ind paa ved at affædige flere og flere Lodser, ikke nytter. Spørgsmaalet kommer alligevel tilbage til Rigsdagen Gang efter Gang, og det er min Overbevisning, at det vil blive Tilfældet igen, maatte inden ret lang Tid. Jeg har derfor ment, at det var heldigere for alle Parter, at man søgte at komme til en mere stabil Ordning end den, der foreslaas gennem Flertallets Indstilling, og har derfor tilladt mig som Mindretal at foreslaa, at der bliver fastsat en Minimalløn for Lodserne ved disse to Lodserier. Den Lønning, jeg har foreslaaet, er jo saaledes, at jeg foreslaar for en Ekstralods 1,050 Kr., for en fast Lods paa yngst Lønning 1,400 Kr., for en Lods paa næstældst Lønning 1,750 Kr. og for en Lods paa ældst Lønning 2,100 Kr. Disse Minimalløninger synes jeg ikke kunne kaldes særlig høje, og gaa vi blot nogle faa Aar tilbage, har Lodsernes Indtægt været noget større end disse Lønninger her. Ja, i de gode Tider bortjente de endogsaa saa meget, at en fast Lods kunde have 3,600 Kr. om Aaret. Det kan der jo ikke være Tale om nu, og det er heller ikke foreslaaet her, idet jeg som højeste Lønning kun foreslaar 2,100 Kr. Naar man ser hen til de Fordringer, der stilles til Lodserne, synes jeg ikke, man kan sige, at dette er en overdreven stor Lønning. Der forlanges jo af disse Mænd, at de skulle have underkæstet sig Styrmandselskamen; det er altsaa ikke ganske unge Mennesker, der antages, men Folk, der i alt Fald ere i en Alder af 24 à 25 Aar. Dernæst kræves der af dem, at de skulle for

en stor Del af deres Tid være borte fra deres Hjem, og hele den Maade, hvorpaa de skulle udstyres, naar de skulle vaske deres Arbejde, kræver jo ikke saa faa Udgifter for deres Vedkommende. Jeg synes derfor, at naar man ser hen til de Fordringer, der stilles til Lodserne, vil det ikke kunne siges, at de foreslaaede Lønninger ere særlig høje. Jeg ved nok, at den højtærede Marineminister, da Sagen var til første Behandling, sagde, at han ikke vilde gaa med hertil, fordi Lodserne derved vilde blive en Slags Embedsmænd, men der er dog ved disse Embedsmænd det at bemærke, at de ikke ville blive pensionsberettigede; de ere altsaa ikke ganske rigtige Embedsmænd. Den ærede Minister ønskede nærmest, at disse Lodser skulle staa som en Slags næringsdrivende Borgere, men det synes jeg heller ikke, man kan kalde dem, thi næringsdrivende Borgere pleje dog i Reglen at have Raadighed over deres Tid, men det have disse Folk ikke. De skulle møde paa deres Bagter og arbejde paa Befaling af den Mand, Ministeren sætter over dem. De ere altsaa ikke frit raadende over deres Tid, som næringsdrivende Borgere pleje at være, ja, de raade ikke en Gang over Materiellet, som de bruge. De skulle selv bidrage til deres Solletasje og selv bidrage til Anstæffelsen af det Materiel, de skulle bruge under Udførelsen af deres Virksomhed, men det har vist sig, at de ikke selv ere raadende derover. Tidligere have Lodserne haft Medbestemmelsesret, f. Eks. naar der skulle anstæffes ny Vaade; men i de senere Aar har Lodsinspektøren i Helsingør ganske paa egen Haand gaaet hen og købt Vaade for de Penges, som Lodserne selv havde sammenstødt. Jeg synes altsaa ikke, at man kan sige, at disse Folk staa lige med næringsdrivende Borgere, da de, som sagt, hverken ere raadende over deres Tid eller over de Redskaber, som de skulle benytte for at udføre deres Virksomhed. — Siden Sagen var til 1ste Behandling, har den ærede Minister stillet en Vending, som gaar ud paa at fastsætte Antallet af de Lodser, der skulle gaa af med Pension, til 10 i Stedet for 8. Naar man vil undersøge, hvad Grunden er til, at Ministeren altsaa har stiftet Standpunkt paa dette Spørgsmaal, siden Sagen var til 1ste Behandling, tror jeg egentlig ikke, det er saa vanskeligt at se paa. Det var nemlig saaledes, at den Gang Ministeren fremkom med sit Forslag, skulde Lodsinspektørerne sættes paa fast Løn, lønnes med 3,600 Kr. af Statskassen og desuden skulde de have $\frac{1}{4}$ pCt. af Lodsassens Nettofortjeneste. Denne Ordning er nu bleven strøget, og jeg tror ikke, at der er nogen